

'Bidon kafalı' diyen Kemalist kafalar

Tüm yolsuzluklara ve AKP'nin dümeni daha da sağa kırması-na rağmen, hemen hiç kimse-nin 30 Mart seçimlerinden AKP'nin birinci parti olarak çıkacağından kuşkusuz yok. Sadece Kürdistan'da AKP bir dizi belediyede BDP karşısında çaresiz kalacak.

AKP'nin seçimi neden kazanacağına, CHP'lilerin yaklaşımlarına, konuşmalarına ve en önemlisi siyasî perspektiflerini bakarak anlayabiliriz. Kemal Kılıçdaroğlu, bir seçim mitinginde, "Bu kadar yolsuzluğa rağmen AKP'ye oy verirseniz, iki elim yanınızda olacak" dedi. Bursa'da 2011 yılında konuştuğu bir mitingde de birkaç CHP'linin, "AKP'ye oy vermeyeceğim çünkü henüz bir beynim var" pankartını beğenen Kılıçdaroğlu, AKP seçmeninin neden her şeyi rağmen AKP'ye oy vereceğini merak ediyorsa, dönüp aynaya bakmalıdır.

AKP seçmeni, CHP'de şekil bulan elitist eğilimi gördüğü, alternatif olarak ortaya çıkan kemalistlerin halkı "bidon kafalı" olarak gördüğünü bildiği için, AKP'den kopmuyor, kopamıyor.

CHP'nin propagandasını yapan köşe yazarları bugünden başladı. Yayınlanan anketler AKP'yi birinci gösterdiği için, şimdiden AKP'ye oy veren kitleleri aşağılamaya, uyarıya, bu insanların acilen titreyip kendine gelmesine yönelik uyarılar yapmaya başladılar.

AKP, bu elitist yaklaşımla yenilemez!

AKP'yi on yıldır iktidarda tutan, bu kibirli, tepeden bakan, vesayetçi siyasî yaklaşımın çığılığı.

Bu çığ politikanın daha rafine, daha ırkçı bir biçimini de Devlet bahçeli savunuyor ve Erdoğan'ı, evinin 30 metre yakınında "Ne Mutlu Türk'üm diyene" diyeceğini söyleyerek tehdit ediyor.

Bu muhalefetin AKP karşıtlığı kibirle, ulusalcılıkla, Kürt düşmanlığıyla, çözüm sürecine duyulan öfkeyle, "tek dil, tek bayrak, tek vatan" vurgusunun hezeyanıyla dolu.

Bu çığırıklık, AKP tabanını kazanmak bir yana, daha da kenetliyor.

Bu kenetlenme, ancak yolsuzluğu teşhir ederek, AKP liderliğinin vıcık vıcık bulaştığı rant-yolsuzluk-rüşvet ilişkilerini açığa sererek, özgürlüğü, barışı, anadilde eğitimi, halkların kardeşliğini, demokrasiyi sahici bir şekilde savunarak parçalanabilir. Sabırla mücadele ederek.

CHP'lilerin sandığı gibi değil durum: Ergenekon'u ve Balyozcuları savunarak, Ergenekon ve Balyozculardan çeken kitlelerin bir kısmına "beyinsiz" muamelesi yaparak, beyin sahibi olunmuyor.

Geceler de sokaklar da meydanlar da bizim!

Çalışma koşullarına karşı direnişe geçen ve bu direnişte öldürülen kadınların anısına ortaya çıkan

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde dünyanın her yerinde milyonlarca kadın sokaklara çıkacak, kendileriyle ve dünyayla ilgili talepleri haykıracaklar.

Kadınların ezilimişliği şüphesiz ki kapitalizm altında en ağır koşullara ulaştı. Zaten başından beri hem evde hem işyerlerinde cinsiyetçi işbölümüne göre konumlandırılmış kadınların yüzyılımızın gelişmişlik düzeyine rağmen durumları pek değişmedi.

Eşitsiz ve güvencesiz çalışma koşulları, her gün devlet mekanizmalarının gözetiminde yapılan cinsiyetçilik ve ahlakçılık sonucu taciz, tecavüz ve ölümler kadınların hâlâ mücadele etmek zorunda kaldığı alanlar.

Dünyanın egemenleri kadınların taleplerini hâlâ duymaz-

dan geliyor ve karşılanamaz, hatta toplumsal düzeni bozucu düzeyde istekler olarak suçlayıp marjinal buluyorlar.

Oysa biliyoruz ki dünya birçok kez bu taleplerin karşılandığı deneyimler yaşadı. Evlilik kurumunun ortadan kaldırıldığı, çocuk, hasta ve yaşlı bakımının toplumsal olarak karşılandığı Rusya'daki Ekim Devrimi bunun en iyi örneklerindendi. Belki o kadar uzağa gitmeye de gerek yok; Seattle'dan Tahrir Meydanı'na, irili ufaklı aynı deneyimleri görüyoruz.

Zincirlerinden kurtulan ezilmişlerin mücadelesi sokaklarda, meydanlarda herkesin ortak mücadelesi hâline geliyor. Kadınlar önce ekmek ve adalet için sokağa çıkarken, daha sonra bir daha sokaktan çekilmemek üzere mücadele ediyor. O nedenle bu yıl bizler için en uygun slogan, "Geceleri de istiyoruz, sokakları da, meydanları da!"

Cinsiyetçi işbölümü ve derin eşitsizlik

Ekonomik krizin her yerde hissedilmesiyle birlikte artan ve özellikle kadınlara yeni istihdam alanı olarak sunulan yarım gün işlerde kadınların çalışma oranları geçtiğimiz yıllarda dünyada ve Türkiye'de 2 kat arttı. Yaklaşık 200 bin yeni işsiz yüzde 53'ü kadın.

Toplam çalışan kadın sayısında kayıt dışı çalışan

kadınların oranı yüzde 52. Devletin istihdama dâhil ettiği gündelikçi olarak çalışan, evde hasta bakan kadınların ise %65'i kayıt dışı çalışıyor.

Devlet kadınlara eşit ve güvenceli çalışma koşulları sağlamak yerine cinsiyetçi işbölümünü pekiştiriyor ve kadını yedek işgücü olarak kullanmaya devam ediyor.

Kadın cinayetlerine dur de!

Resmî ve ulaşılabilir istatistiklere göre, dünyada her gün ortalama 2 kadın öldürülüyor. Türkiye'de geçen yıl öldürülen kadın sayısı 237. Ve 28 bin kadın şiddete uğradı. Dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kadınlar en çok eski/yeni kocaları ve sevgilileri tarafından öldürüldü. Sebepelerin başında kiskançlık ve kendi hayatına dair karar almak geliyor. Ama ne yazık ki bu veriler gerçekçi değil. Özellikle taciz, tecavüz ve şiddet konusunda kadınların şikâyetçi olması ya da bu süreci göğüslemesi adına yeterli/gerekli düzenleme ve mekanizmalar yok. Hukuk sistemi ve kurumlardaki cin-

siyetçi/ahlakçı bakış açısı kadınların çok zaman ikinci bir travmaya sürükleyen bürokratik işlemlerle dolu.

Kadınların talepleri karşılanması imkânsız ve hayalî talepler değil. Yolsuzluklarda açığa çıkan paralarla bu taleplerimizi fazlasıyla karşılamak mümkün.

- Sadece kadın işçi sayısının 50 olduğu değil, toplam işçi sayısının 50 olduğu her işyerine kreş zorunluluğu.
- Her mahalleye ücretsiz ve ulaşılabilir kreş, yuva ve okul öncesi merkezleri.
- Hasta ve yaşlı bakımının eğitilmiş kişilerce, sosyal bir hak olarak ilgili kurumlarca ihtiyacı olan herkese ücretsiz olarak sağlanması.
- Her mahalleye en az 1 sığınma evi.
- Doğum izinleri için ebeveyn izni uygulanması. Erkeklerle de devredilemez ebeveyn izni uygulaması getirilmesi. Kadının iş hayatında doğuruyor olmaktan kaynaklı eşitsizliğin ortadan kaldırılması.
- Kadının taciz, tecavüz ve şiddete uğraması durumunda gidebileceği güvenli ve tarafsız merkezlerin kurulması.
- Taciz, tecavüz ve cinayet davalarında getirilen yeni düzenleme ve kanunların uygulanmasının kontrolü ve caydırıcı hükümlerinin artırılması.

CHP neden alternatif olamaz?

■ "Oyları bölmeyin" taktiğiyle oy isteyen CHP, Ankara'da bir ülkücü faşisti, Hatay'da bir AKP'liyi, birçok yerde sağcılar aday gösteriyor.

■ CHP'nin İstanbul adayı Mustafa Sarıgül, yıllardır belediye başkanı olduğu Şişli'yi betondan bir ilçeye çevirdi. Bir gökdelen inşaatını mahkeme kararına rağmen mühürleyerek durduran Sarıgül, partisinin de yolsuzlukları yüzünden atılmıştı.

■ CHP, çözüm sürecini "vatanı ihanet" gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'ne götürünce, parlamentoda "Kürt ile Türk'ün eşit olmayacağını" savunan parti.

■ CHP'li belediyelerde de yolsuzluk var.

■ CHP'li belediyeler taşeron işçi çalıştırıyor. İşçi düşmanı yönetimlere karşı onlarca direniş gerçekleşti.

■ Sarıgül, Feshane'de kendisini protesto eden bir seçmeni yumrukladı.

Mitinginde kendisini alkışlamayan bir kişiye "Tenekeden durma orada, ya alkışla ya kaybol. Ben bu alanda heycanı olmayan bir adamı istemiyorum" dedi.

■ **DSİP Ankara İl Örgütü:** Konur Sok. 14/13 Kızılay 0507 654 22 54

■ **DSİP Kadıköy İlçe Örgütü:** Serasker Cad. Nergiz Apt. No: 88-90 Kat 3 - 0533 447 97 09

■ **DSİP Şişli İlçe Örgütü:** Rumeli Cad. Nakiye Elgün sokak. İkbal Apt. No: 32 Kat:1 - 0555 637 24 50

■ **Beyoğlu:** 0555 423 74 07

■ **İst/Fatih:** 0506 438 63 26

■ **İzmir:** 0507 304 45 67

■ **Çiğli:** 0505 825 29 91

■ **Foça:** 0532 350 49 72

■ **Tekirdağ:** 0533 233 41 50

28 Şubat darbesinin yıldönümünde Ankara, İstanbul, İzmir ve Tekirdağ'da sokağa çıkan Yetti Artık kampanyası aktivistleri hırsızlıklarının üzerini örtmek için darbelerini aklamaya kalkan AKP hükümetini protesto etti.

Emekçileri soyan AKP'ye oy yok!

Gezi direnişinde büyük bir yenilgi alan AKP, o günden bugüne yolsuzluk ve rüşvet iddiaları, internete yüklenen ses kayıtlarında görüldüğü gibi medya üzerinde kurduğu hakimiyet, MİT ve HSYK'daki değişiklikler ile gün geçtikçe ypranıyor.

Buna rağmen, birçok ankette AKP hâlâ birinci parti olarak görülüyor. Başbakan'ın seçim mitingleri kalabalık geçiyor.

Bazıları bu durumu "halkın koyun olması" ile izah ediyor. Bu anlayış elitisttir, siyasî gelişmeleri etkilemek ve toplumu değiştirmek için çoğunluğu kazanmayı önemsemektedir. Varacağı son nokta, kaçınılmaz olarak darbe destekçiliği olacaktır.

Tayyip Erdoğan, yalan da söylese, tabanını tam da bu argümanla ikna ediyor. Gezi direnişini ve yolsuzluk-rüşvet operasyonlarını, askerî vesayet sisteminin hakimiyetini sağlayan darbelerle özdeşleştirilmeye çalışıyor.

Erdoğan, köşeye sıkışınca yalnızca Ergenekoncu paşalara değil, bizzat kemalistlerin argümanlarına sığındı.

Oysa gerçek bu değil. Gezi'de milyonlarca kişi özgürlük

talepleri etrafında birleşerek sokağa çıkmıştı. Neoliberal kentsel dönüşüm planları, polis terörü ve muhafazakârlığı herkese dayatan hükümet politikaları protesto ediliyor.

AKP'nin anketlerde önde görünüyorsa olmasının asıl sebebi alternatifsizlik. Ana muhalefet partisi CHP ile ortağı faşist parti MHP, çözüm sürecinin rafa kaldırılmasını savunuyor.

17 Aralık'tan beri yaşananlar ise, 2002 yılında iktidara eski koalisyon dönemlerindeki pisliklere son vereceği iddiasıyla gelen AKP'lilerin, "ekonomik büyüme" sürerken ceplerini nasıl doldurduklarını gösteriyor.

Özgürlükleri, barışı ve demokrasinin sınırlarının genişlemesini savunan herkes, seçimlerde AKP'yi geriletmeye odaklanmalı. AKP seçiminin desteği kınlanmalı-

yor. Hükümet, 30 Mart seçimlerini kazansa dahi tabanıyla arasındaki çatlak büyüyebilir. Öte yandan, AKP'nin anketlerde önde görünüyorsa olmasının asıl sebebi alternatifsizlik. Ana muhalefet partisi CHP ile faşist parti MHP, çözüm sürecinin rafa kaldırılmasını savunuyor.

Bu iki parti, AKP'ye onun daha sağındaki bir çizgiden muhalefet ediyor. Bu hat, insanları "Başımıza gelen herkes çahyor" diye düşündürterek iktidar partisine razı ediyor.

Oysa hem çözüm sürecini savunmak hem de Gezi direnişinin haklılığını anlatmak, hem gerçek darbelerinin aklanmasına karşı çıkıp hem de yolsuzluk ve hırsızlık yapanların hesap vermesini talep etmek mümkün.

Ancak böyle bir hat, AKP'nin tabanının bir bölümünün kazanarak hükümeti zayıflatırabilir. Bunu sağlamak için bize özgürlükçü ve antikapitalist bir siyasî odak gerekiyor.

Seçimlerde HDP adaylarını destekleyen DSİP, aynı zamanda bu çizgideki kitlesel bir partinin inşası için mücadele ediyor.

Bugün kimden nefret edelim?

Hükümetten mi geldi, Cemaat'ten mi, bilemiyorum, neyi hangisinin yaptığını bizlere malum olmuyor bugünlerde, ama artık bizde de bir Nefret Suçları Yasası var. Geçende Meclis'ten çıkan "Demokrasi" paketi bunu da içeriyor.

At iziyle it izinin iyice karıştığı şu dönemde iyi haber beklemiyordum doğrusu. Sevindir gibi oldum. Ama yasanın neleri içerip neleri içermediğine bakınca erken sevinmiş olduğumu anlamak uzun sürmedi.

Bu hükümetin yaptığı hemen her şey gibi, Nefret Suçları Yasası da eksik ve güdük. Üstelik, bu hâlini bile fazla bulan hödükler kaynıyor her yanda.

Nefret suçu, bir kişiye karşı işlenen suç (hakaret, taciz, dövme, öldürme, her neyse) o kişiye düşmanlık beslenmesi için değil, o kişinin ait olduğu insan grubundan nefret edildiği için işlendiğinde oluşur. Yani Almanya'da Ahmet sokakta sakın sakın yürürken hiç tanımadığı ve kendisini hiç tanımayan birileri tarafından sırf Türk olduğu için hakaret görülür, dövülür veya öldürülürse, bu bir nefret suçudur. Öldürenlerin Ahmet'e kişisel bir sorunu yoktur, Türklere nefret ediyorlardır.

"Ne farkı var?" denebilir. Farkı şu: Bu suç sadece Ahmet'i ve yakınlarını etkilemekle kalmaz; Ahmet'in ait olduğu grubun tümü, tüm Almanya'daki Türklere etkilendirir, korkar, rahatsız ve tedirgin olur.

Nefret suçları genellikle milliyetçilikten, ırkçılıktan, dinsel ve cinsel hoşgörüsüzlükten kaynaklanır. Ve bu suçlara genellikle etnik, dinî ve cinsel azınlıklar maruz kalır. Çoğu zaman toplumun bütünü içinde zayıf ve korumasız bir konumda olan, geçmişte yaşadığı çeşitli olaylar nedeniyle zaten her tedirginleşen yaşayan grupları etkilenir. Bu tür yasaaların amacı zaten tam da böylesi grupları korumaktır.

AK Parti'nin çıkardığı yasa da ise, 'cinsel yönelim', 'etnik kimlik' ve 'uyruk' nedeniyle işlenen suçlar nefret suçu sayılmayacak. Yani tam da sayılması gerekenler sayılmayacak!

Herkesten nefret etme hakkını savunanlar da, bu hâliyle bile yasa ya itiraz ediyor. Saadet Partisi İlyas Tonguç, "Ülkemizde hâlâ Siyonizm, Yahudi ve Haçlı tehlikesi varken, Nefret Yasası'nın çıkması son derecede tehlikelidir. Zaten bu yasanın çıkması ABD, AB ve İsrail istiyor" demiş.

BBP'li Ünsal Karabulut, "Yasayı en çok Ermenici çevreler ve terör örgütü istiyordu" buyurmuş.

Türkçesini söyleyince: "Ermeniler ve Yahudilere istediğim gibi küfür ve hakaret etmek istiyorum, en doğal hakkımdır, size ne oluyor!"

Ali Buluç ise Akit gazetesinde "Maksadını aşmış azınlık hakları" zümrelere özel imtiyazlar sağlıyor, çoğunluğu onlara tabi kılıyor" demiş.

Çoğunluğun durumu gerçekten de çok kötü Türkiye'de. Türk olmayan herkese küfür edememek, Ermeni öldürememek, eşcinsel dövememek, Yahudi'ye hakaret edememek kolay şey mi?

Türk'e yapılır mı bu!

Roni Margulies

MARKSİZM 2014

16-20 Nisan İstanbul - Taksim Meydanı - Taksim Hill Otel www.marksizm.biz

→ Bizi arayın
gazetenizi getirelim:

0534 080 78 66

www.sosyalistisci.org

Kırım'da emperyalist kriz

Şosyalizm sohbetleri

Yolsuzluk ve kapitalizm

Yolsuzluk çoğu zaman kapitalizmin olağan işleyişinden ve kurallarından bir sapma gibi algılanır. Pakistan, Hindistan gibi ülkelerdeki yolsuzlukların çapı gösterilerle, 'Batılılaşmamış' dolayısıyla kapitalizmin kurallarına ve Batı'nın demokrasisine ayak uyduramamış ülkelere has olduğu anlatılır. Batı'dan bir yolsuzluk açığa çıktıysa da kasadaki çürük domates denilerek geçiştirilir. Oysa yolsuzluk bütün kapitalist sistemin merkezindedir.

Kapitalizmde zenginlerden oluşan küçük, seçilmiş bir azınlık hem birbirleriyle rekabet içinde hem de yoksul milyonların emeğinin sırtından geçinerek yaşar. Üretim araçlarının kontrolünü elinde tutan yüzde 1'lik kesimin dünyanın geri kalanıyla kurduğu ilişki en genel tanımıyla hırsızlık. Dolayısıyla kapitalizmin 'kuralları' zaten patronların işçilerin emeğiyle üretilen zenginliğe el koymasına dayanır. Yani bir sapma değil işleyişin ta kendisidir.

Yaşadığımız sistemin koşullarında her bir 'patron' ve arkasındaki hükümet, rakiplerinden bir adım daha ileride olmak ve bunun için de yolsuzluğa, toplumsal zenginliğin yağmalanması demek olan 'İkssel birikime' başvurmak zorundadır. Yolsuzluk, farklı ülkelerin devletleri ve patronlar arasındaki rekabetin mantıksal sonucudur. Üstelik kamu kaynaklarının 'özellesmesini' dayatan neoliberal kapitalizm yolsuzluğu genel geçer bir fenomen haline getiriyor.

Mesele sadece birilerinin rüşvet alması, ihalelerde siyasi erk olarak gücünü kullanması değil, hükümet etme yetkisi olan iktidarların kendi kontrollerindeki zenginleri var etmelerini sağlama hukukunu ve sistemin mevcudiyeti. İktisadi zenginlikle siyasal zor arasında birbirini besleyen bir ilişki olduğundan kapitalizm hem iktisadi hem de siyasal gücün tekellesmesi anlamına geliyor. Bu tekellesme dinamiği yolsuzluğu bir sapma değil, norm haline getiriyor.

Kapitalistler ve siyasi liderler sık sık yolsuzluk karşılıklı konuşmalar yapar. Egemenler yolsuzluğu anomali olarak göstere dursun. 2001'de ABD'deki Enron skandalı gibi onlarca örnek şirketler ve hükümetler için yolsuzluk bir rutin olduğu çok açık. Türkiye'de Aralık ayından bu yana patlayan skandallar da aslında sadece buz dağının görünen yüzü. Yolsuzluk sadece kötü kaplı politikacılar ve işbirliğinde oldukları patronlarla ilgili bir şey değil. Kapitalizmin ayrılmaz bir parçası ve üretimin tek bir grubun kontrolünde olduğu bir sistemde başka türlü mümkün değil. Elbette yolsuzluğu açığa çıkan politikacıların hesap sormak gerekiyor. Ama yolsuzluk olmadıkça bir dünya ancak üretim ilişkilerinin değiştiği, sömürüye dayalı olmayan bir sistemle mümkün.

Meltem Oral

"Ukrayna'nın doğusunun işgal edilmesi halinde burası Rusya'nın Irak'ı olabilir."

Rusya'nın Kırım'da askeri kontrolü ele geçirmesi Ukrayna'yı savaşın eşiğine getirdi. Bu kriz, üç farklı çatışmanın bir araya gelmesinin ürünü.

İlk olarak, Ukrayna'da 1991'de bağımsızlıktan bu yana egemen olan yozlaşmış oligarşik haydut sürüsünün kendi içinde on yıldan beri süren mücadele var.

İkincisi, şimdi sürgünde olan devlet başkanı Viktor Yanukoviç'e karşı gerçek bir halk hareketi var. Bu hareket, Ukrayna'da siyasi seçkinlerin tümünün yozluğuna karşı duyulan öfkenin bir ifadesiydi. Maalesef bu hareketin Avrupa Birliği hakkında boş hayalleri var. Dahası, Ukrayna'da solun tarihsel olarak zayıf olmasının da etkisiyle aşırı sağ, Kiev'deki "Euromeydan" işgalinde önemli bir rol oynadı. Buna rağmen, Yanukoviç'in devrilmesinin "faşist bir darbe" olduğunu iddia edenler Moskova'nın propagandasının papağanlığını yapıyor. Devrildi, çünkü Yanukoviç'i daha önce destekleyen oligarşinin bir bölümü desteğini ondan çekti.

Üçüncüsü ve en önemlisi, Rusya'nın ve Batı'nın Ukrayna üzerindeki emperyalist rekabet. Bu mücadelede Ukrayna, Rusya için ABD veya AB için olduğundan çok daha önem taşıyor. AB ve NATO ile tamamen bütünleşmiş bir Ukrayna, Moskova'nın en büyük korkusu olan Batı tarafından çembere alınması yönünde bir adım olacak. Rusya devlet başkanı Vladimir Putin 2008'de bu kabusun gerçekleşmesini engellemek için Gürcistan'la savaşa girmişti.

Kırım'ın alınması,

Ukrayna'nın Yanukoviç'in devrilmesinin bir sonucu olarak Batı'ya yönelmesine karşı yapılan bir hamle. Kırım yarımadası Moskova için çok büyük stratejik öneme sahip. Burası 18. yüzyıldan beri Rusya'nın Karadeniz filosunun üssü olageldi.

Güç

Putin, emperyalist güç gösterisi yapıyor. Rakiplerinin güçsüzlüğüne oynuyor. Büyük ihtimalle bu konuda haklı. AB "düzenleyici güç" olmakla övünüyor ve ağırlığını doğu ve güney cepelerine yöneliyor.

Ve Amerikalıların gözü Pasifik'te. Barack Obama geçtiğimiz sonbaharda Suriye'de Beşar Esad'ın rejimine karşı füze saldırısı düzenlemekten geri adım attığı zaman ABD'nin Avrasya'da daha fazla kara savaşı arzu etmediğinin altını çizdi.

Obama yönetimi asıl tehlike olarak gördüğü Çin'i karşılamak için askeri güçlerini Doğu

Asya'ya kaydırıyor.

Kuşkusuz Washington Ukrayna'yı Batı ittifakı sisteminde dâhil olarak görmeye hevesli. Ancak soldaki bazıları tarafından ortaya atılan Ukrayna'daki krizin arkasında neo-muhafazakârların Rusya ile savaşmaya yönelik bir dürtüsünün olduğu argümanı tamamen saçmalık. ABD Dışişleri Bakanı John Kerry Putin'i ekonomik yaptırımlarla tehdit ediyor. Ancak Putin bu tehditlerin 2008'de Gürcistan krizinde de savrulduğunu ama asla uygulanmadığını hatırlayacaktır. O gün olduğu gibi bugün de, Rusya'nın elindeki en iyi koz AB'nin kullandığı doğalgazın %40'ını Rusya'dan ithal ediyor olması.

Putin'e yönelik en büyük tehdit yine kendisinden geliyor. Kırım'ı kontrol etmeyi Ukrayna'nın bölünmesine dönüştürmeye çalışıp altından kalkamayacağı kadar zorlu bir işe kalkışabilir. Ukrayna'nın doğusunun işgal edilmesi

halinde burası Rusya'nın Irak'ı olabilir. Batı Ukrayna'da iki dünya savaşı sırasındaki kanlı bağımsızlık savaşlarının anılarıyla büyütülmüş milliyetçi geleneklerin uzun bir tarihi var. Şimdi bunlar yeniden canlanabilir.

Batıdaki sosyalistler elbette ABD ve NATO'nun Ukrayna'ya herhangi bir askeri müdahalesine karşı çıkmalı. Ancak bu kriz bize emperyalizmin Amerikan egemenliğine indirgenemeyeceğini hatırlatıyor. Emperyalizm önde gelen kapitalist güçlerin arasındaki ekonomik ve jeopolitik rekabet sistemidir.

Bu güçlerden birinin kuyruğuna takılmak yerine bu sistemin bütününe karşı savaşmalıyız. Bu da Ukrayna'da Rus müdahalesine karşı çıkmak anlamına geliyor. "Ne Washington ne Moskova yaşasın enternasyonal sosyalizm" sloganı bugün her zamankinden daha anlamlı.

Alex Callinicos

mücadelenin içinden

FAZLA MESAILER ÖDENSİN, GÜVENCESİZLİĞE SON!

Patronlar çalışanlara fazla mesai yaptırıyor ve karşılığında beş kuruş dahi ödemiyo. Fazla mesai ücretlerinin ödenmemesi işçi sınıfının pek çok kesimini ortak kesen bir dert. Taşeron firmalara bağlı çalışan pek çok işçi fazla mesaiye kaldığında para alamadığı gibi, resmi tatil günlerinde yasal hak olarak yapılan izinler de ücretlerinden kesiliyor. Beyaz yakalı çalışanlar için de fazla mesailerin ödenmemesi ciddi bir dert. Şirketler tarafından verilen akıllı telefonların çoğu zaman 24 saat

ulaşılabilir olması isteniyor, işyerinde yapılan fazla mesailerin yanı sıra pek çok sektörde işçinin hayatının tamamını işine adanması bekleniyor. İşçiler örgütlenmediği sürece patronlar İş Kanunu'nda yer alan 45 saatlik işgününe bile uymuyor. 8 saatlik işgünü dünya işçi sınıfının mücadelesiyle kazanılmış bir hak. Patron tarafından gasp edilen ve karşılığı ödenmeyen saatleri geri almanın yolu örgütlenmekten geçiyor.

Can İrmak Özınar

Ne işgal ne savaş ne de soğuk savaş!

Küresel BAK Yürütme Kurulu Üyesi Faruk Sevim:
"Hükümetin Kırım Tatarları ile dinsel ve tarihsel bağları gerekçe göstererek meseleye ilk günden dahil olması, yine sınırlarımızın dışında bir maceraya mı giriyoruz sorularını gündeme getiriyor. Suriye'de olduğu gibi Kırım'da da batının çıkarları için harekete geçip, sonra da bir batağa saplanmak ihtimal dahilinde. Ukrayna'nın bütünlüğü konusunda ilkesel tavır aldığını belirtin

Türkiye'nin Putin yönetimiyle de başta doğal gaz ihaleleri ve nükleer santral projeleri olmak üzere derin ekonomik ilişkileri var.

Rusya'nın şu veya bu gerekçeyle Kırım'a askeri müdahalesi, uluslararası hukuka, insan haklarına ve barışa aykırıdır. Böyle bir müdahale, bölgede yeni acılara yol açacak bir iç savaşa da davetiye çıkarmak olur. ABD'nin ve AB'nin kendi etki alanlarını genişletme yolunda müdahaleleri de masum değildir. Kırım ve Ukrayna'daki halklar kendileri için en doğru yönetim şeklini kendileri bulurlar. Biz savaş karşıtları olarak, öncelikle Türkiye hükümetini uyuyoruz. Bölgede tek yol ve alternatif barıştır."